april 2010
nr. 74

BACK TO THE ROOTS

MAGAZINE VOOR BLUES EN AANVERWANTEN

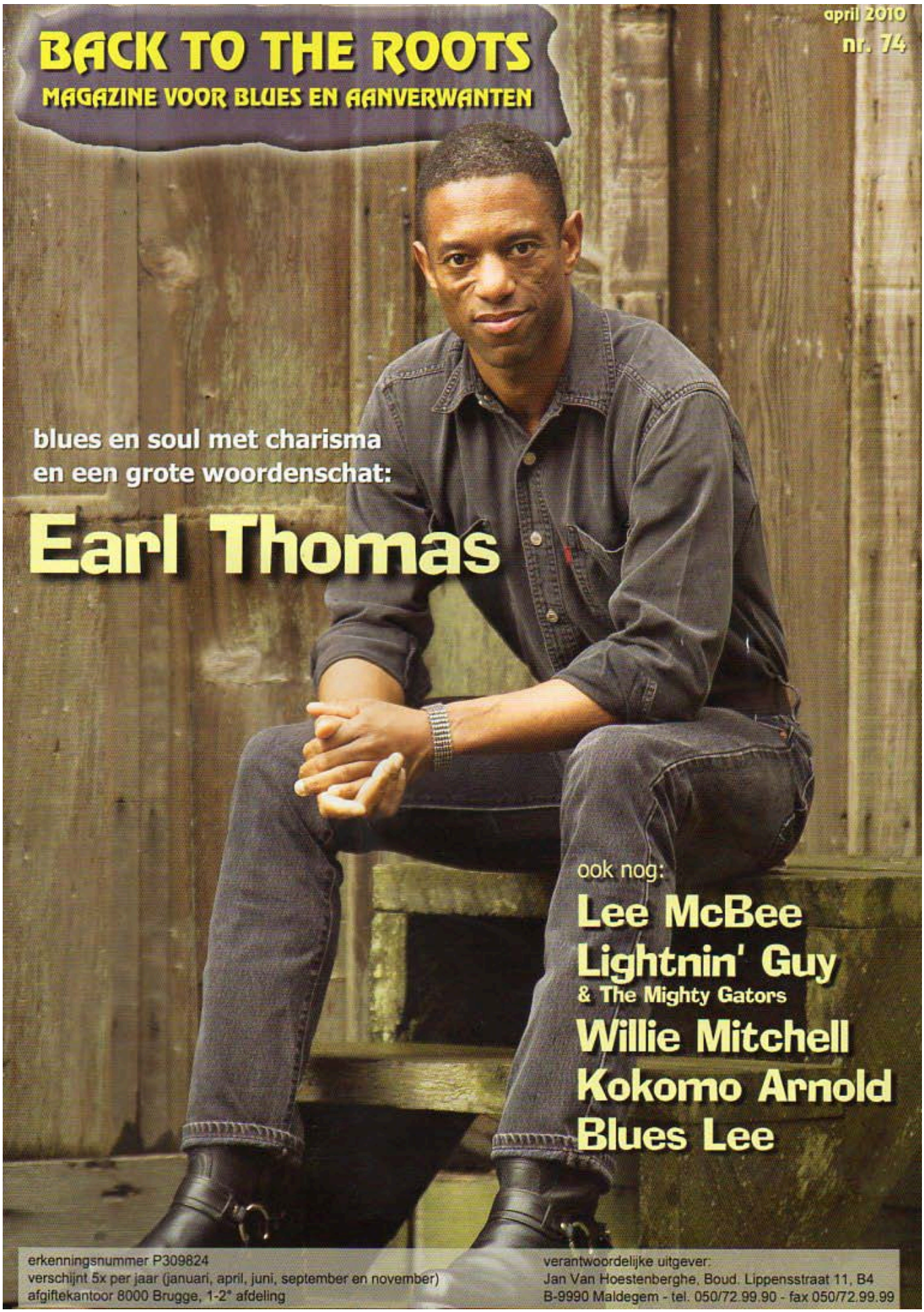

blues en soul met charisma
en een grote woordenschat:

Earl Thomas

ook nog:

Lee McBee

Lightnin' Guy
& The Mighty Gators

Willie Mitchell

Kokomo Arnold

Blues Lee

erkenningsnummer P309824
verschijnt 5x per jaar (januari, april, juni, september en november)
afgiftekantoor 8000 Brugge, 1-2° afdeling

verantwoordelijke uitgever:
Jan Van Hoestenberghe, Boud. Lippensstraat 11, B4
B-9990 Maldegem - tel. 050/72.99.90 - fax 050/72.99.99

Lightnin' Guy & The Mighty Gators

foto: Franky Bruneel

door Franky Bruneel

"In onze band is 'energie' het sleutelwoord..."

Een kille februariavond in Gent. De wind snijdt door merg en been, wanneer ik me wat te eten zoek. Er is enkel tijd voor een snelle hap in een achterbuurt, want twintig minuten later heb ik een afspraak met Guy Verlinde voor een interview. 'Geen dag te vroeg', denk ik bij mezelf, terwijl ik me - bij gebrek aan iets anders - een belabberde pittatent binnenhaast. Na twee jaar onafgebroken succes met Lightnin' Guy & The Mighty Gators, een stevige beurt op het bluesfestival in Peer en een beestige cd die een gerespecteerd label onlangs op grote schaal heruitgaf, moest het er inderdaad eens van komen. Wat later wandel ik een troosteloze straat in, een bastion van huisjesmelkers, zo lijkt me. Maar amper de hoek om, ontwaar ik toch sfeer in dit hol. Authentieke slidegitaarklanken heten me welkom. Gelukkig. In dit donkere gat zou ik het juiste huisnummer nooit hebben gevonden. Louter op het gehoor beland ik echter moeiteloos op de plek waar achter een oude gevel onze man in zijn eentje zit te spelen. Die pitta was trouwens niet te vreten. Maar nadat Guy me hartelijk heeft begroet en een ouwe plaat van Eddie Burns heeft opgezet, spoel ik de laatste brokken vettige synthetische kip door met een gulle slok Sidi Brahim. Ik weet het. Lekkere wijn doe je zo'n onrecht niet aan. Maar er was voldoende in huis om er ook nog van te genieten...

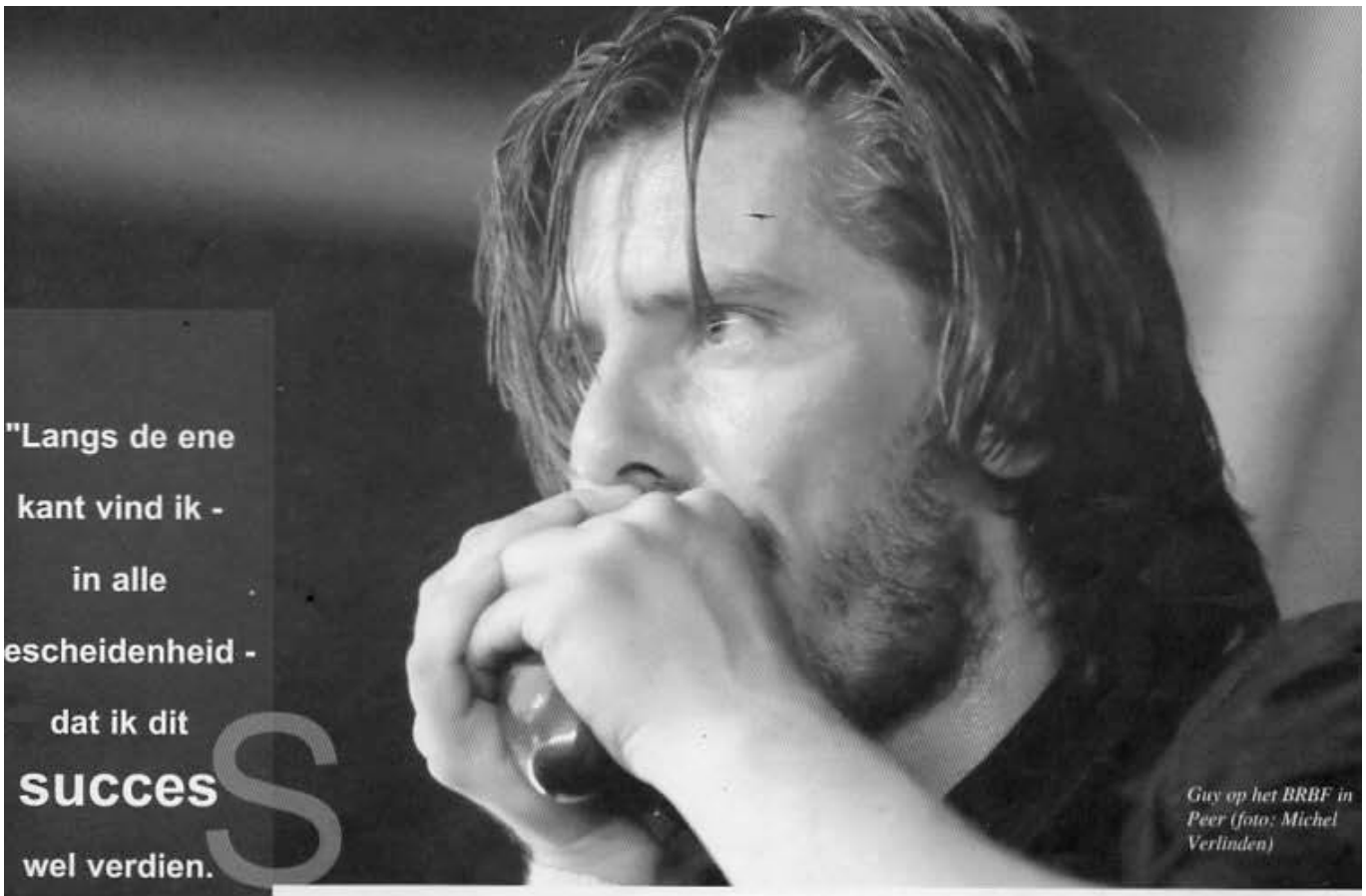

Guy op het BRBF in Peer (foto: Michel Verlinden)

"Langs de ene kant vind ik - in alle escheidenheid - dat ik dit succes wel verdien. Maar anderzijds ben ik daar nog altijd redelijk verwonderd over..."

o: Michel Verlinden

"Ik ben vooral heel dankbaar dat ik zoveel kan spelen", antwoordt Guy wanneer ik hem vraag hoe hij zelf aankijkt tegen het feit dat hij met zijn groep een niveau heeft bereikt waar de meeste bluesbands in België alleen maar van kunnen dromen. Velen lijken verdoemd tot het repetitiehok, maar Lightnin' Guy treedt pakweg honderd keer per jaar op en bereikte in dit land echt wel de bluestop. *"Ooit is het wel anders geweest"*, vertelt Guy. *"Ik was altijd de jongste en niemand wou met me spelen. In de grungeperiode begon ik met gitaarspelen, maar bij leeftijdsgenoten vond ik geen soelaas, want ik was in blues geïnteresseerd. Ik trok vooral met oudere vrienden op. Ik wou bijleren en absorbeerde alles net zoals een spons. En op een gegeven moment wou ik optreden. Ik had wel wat groepjes, maar 'het' kwam er niet echt uit. O ja, het klonk wel sympathiek en er was wel wat appreciatie, maar... een goede wijn moet soms ook wat 'satureren'. En de juiste mensen leren kennen is ook belangrijk. Mensen als een Marino Noppe hebben me veel geleerd en hebben me meegenomen in een verhaal. En plots is daar dan dat succes. Ik geef het toe, ik had nooit gedacht dat het zo'n vaart zou lopen. Maar soit... het is nu zo en het is vooral ook hard werken. Vroeger speelde je met je bandje alsof het een partijtje voetbal was. Nu kom ik op plaatsen waar ik besef dat ik daar absoluut opnieuw wil optreden. Nu spelen we op een niveau waarop het belangrijk is dat de boel blijft draaien. En het is tevens de eerste keer in mijn leven dat ik alles geef. Hoe meer je een publiek geeft, hoe meer je terugkrijgt. We zijn in februari 2008 begonnen. Tegen het eind van dat jaar hadden we 35 optredens 'gedaan', een tournee in Oostenrijk en een live-cd opgenomen. Vorig jaar hadden we 67 optredens. We stonden op Peer en nog veel andere mooie festivals en Parsifal bood ons een platendeal aan. Ik denk bij mezelf soms 'fuck, ik ben content'. Langs de ene kant vind ik - in alle bescheidenheid - dat ik dit succes wel verdien. Maar anderzijds ben ik daar nog altijd redelijk verwonderd over...*

Participerend Peer

Toen de organisatoren van het Belgium Rhythm 'n' Blues Festival hem vorig jaar vroegen om op Peer te spelen, begon het Guy te dagen dat het menens was. 'Peer... shit, dat is hier te vroeg', was zijn eerste reactie. Maar hij stond toch maar mooi op de affiche naast John Mayall, Rod Piazza & The Mighty Flyers en Jeff Beck. Guy vertelt: *"Wanneer je kijkt wie er zoal op dat festival speelt, en je legt jezelf daar tegenover in de weegschaal, dan denk je al gauw dat je nog te licht weegt. Maar je hebt als band nu eenmaal mensen nodig die in je geloven en die je op dergelijke plaatsen programmeren. Dan moet je daar als groep op korte tijd naartoe leven en werken. Maar weet je, we hebben daar wel de vruchten van geplukt. Aanvankelijk was er, toen we om 12 uur 's middags begonnen, geen volk in die tent. Dat was een behoorlijke ontnuchtering. Maar tijdens onze set kwamen er alsmaar meer mensen*

"Marino Noppe heeft me vaak voor de leeuwen gegooid. Dat was de beste leerschool die ik me maar kon wensen..."

net Marino Noppe (links) en The Roscoe Chenier Band in Opelousas, Louisiana (foto: collectie Guy Verlinde)

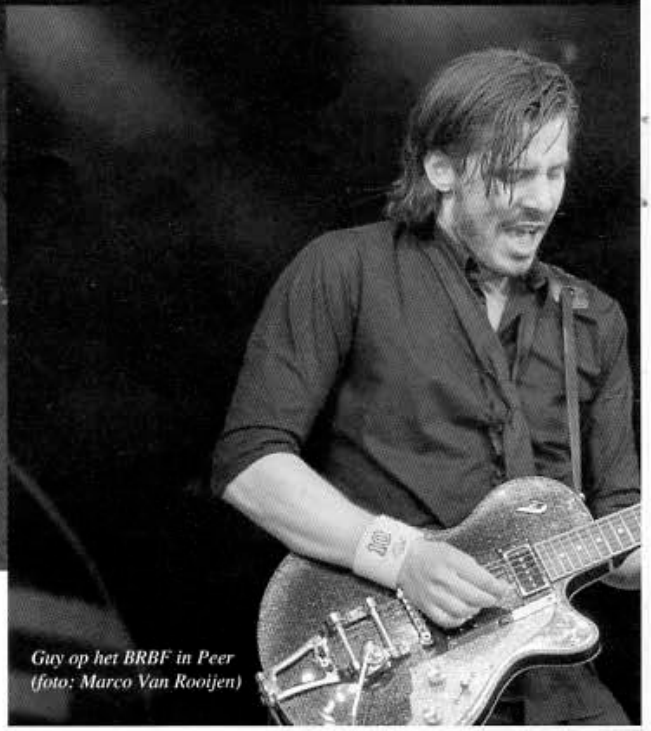

Guy op het BRBF in Peer (foto: Marco Van Rooijen)

binnenstromen. We hebben 45 minuten gespeeld en na afloop zei programmator Wim Vermeijen me dat het uitzonderlijk was, hoe vroeg op de middag zoveel mensen naar voor zijn gekomen om met de eerste band te participeren. De reacties en de recensies achteraf waren unaniem lovend, dus ja... ik ben wel tevreden over onze passage in Peer!"

Meester Marino

Of ik nog een glas wijn lust? Ja, natuurlijk lust ik dat. Het is trouwens een eeuwigheid geleden dat ik nog Sidi Brahim heb gedronken. Van toen in Brugge de couscoustempel Fantasia nog bestond. Bij de gedachte aan dat teloorgegane smulpaleis betrap ik mezelf erop dat ik me nog steeds opwind over die vunzige zooi van daarnet in die pittatent. Slecht eten... ik ben daar nogal gevoelig voor. Terwijl Guy mijn glas bijvult en een plaat van Doctor Ross opzet, kijk ik rond. Ik zie alleen maar gitaren en platen. Ronduit schitterende gitaren trouwens. Geen peperdure 'signature editions' van de grote merken, maar van die zeldzame oude pareltjes waarop je als bezitter een leven lang trots kan blijven. Ze vinden alleen al, moet een spectaculaire gebeurtenis zijn geweest. Stuk voor stuk hebben ze een ziel, net zoals elke vierkante centimeter in dit oude pand. Het doet me denken aan de woonst van Marino Noppe, bij wie ik als tiener talloze uren heb doorgebracht, luisterend naar de blues. In West-Vlaanderen is er vrijwel geen enkele bluesmuzikant en geen enkele liefhebber die een beetje ernstig met blues bezig is, die in het waarderen van 'the real stuff' niet is gekneed en gevormd door Marino 'Maxwell Street' Noppe. En dat geldt ook voor Lightnin' Guy...

"Ik heb het hem laatst nog gezegd", steekt Guy van wal. "Ik zei hem dat ondanks het feit dat hij me nooit een noot heeft voorgespeeld op gitaar, hij me meer over de blues heeft geleerd dan om het even wie ook. Je kwam bij hem binnen en hij begon onmiddellijk platen 'op te leggen'. 'En je moet hier eens naar luisteren, en je moet daar eens naar luisteren'. En tegen acht uur ben je goed vertrokken. Om tien uur zeg je dat je binnenkort eens naar huis gaat, om middernacht zeg je dat je nu toch echt wel weggaat, om één uur begin je te jammen en om twee uur begin je 'patatten' te schillen om frieten te maken. En wanneer je uiteindelijk om vier uur in de ochtend naar huis strompelt, dan denk je niet aan het feit dat je 's ochtends vroeg weer uit werken moet. Neen, dan heb je alleen maar heel veel zin om de blues te spelen."

"Ik ben met Marino naar Amerika geweest. Hij was uitgenodigd door Johnny Moeller, maar zag het niet zitten om alleen te gaan. We hebben daar acht keer gespeeld. Zo kwamen we op een vrijdag aan in de Ground Zero Club in Clarksdale, Mississippi. Big T & The Family Blues traden daar op. In de pauze mochten we enkele nummers spelen, maar het werd een volledige set en de dag erop heeft men ons zelf gevraagd. Ook met Roscoe Chenier hebben we meegespeeld. Toen we terug in België waren, had Marino zich geëngageerd om mee te doen op de maandelijkse jamsessie van Wilfried 'Wuff' Maes. Hij vroeg me mee, maar ik vond mezelf niet van een voldoende niveau om met Wuff te spelen. Marino heeft altijd in me geloofd. Hij heeft me altijd de moed ingepraat om toch mijn grenzen te verleggen. Hij heeft me vaak voor de leeuwen gegooid en dikwijls ben ik toen gewogen en te licht bevonden, maar het was de beste leerschool die ik me maar kon wensen...

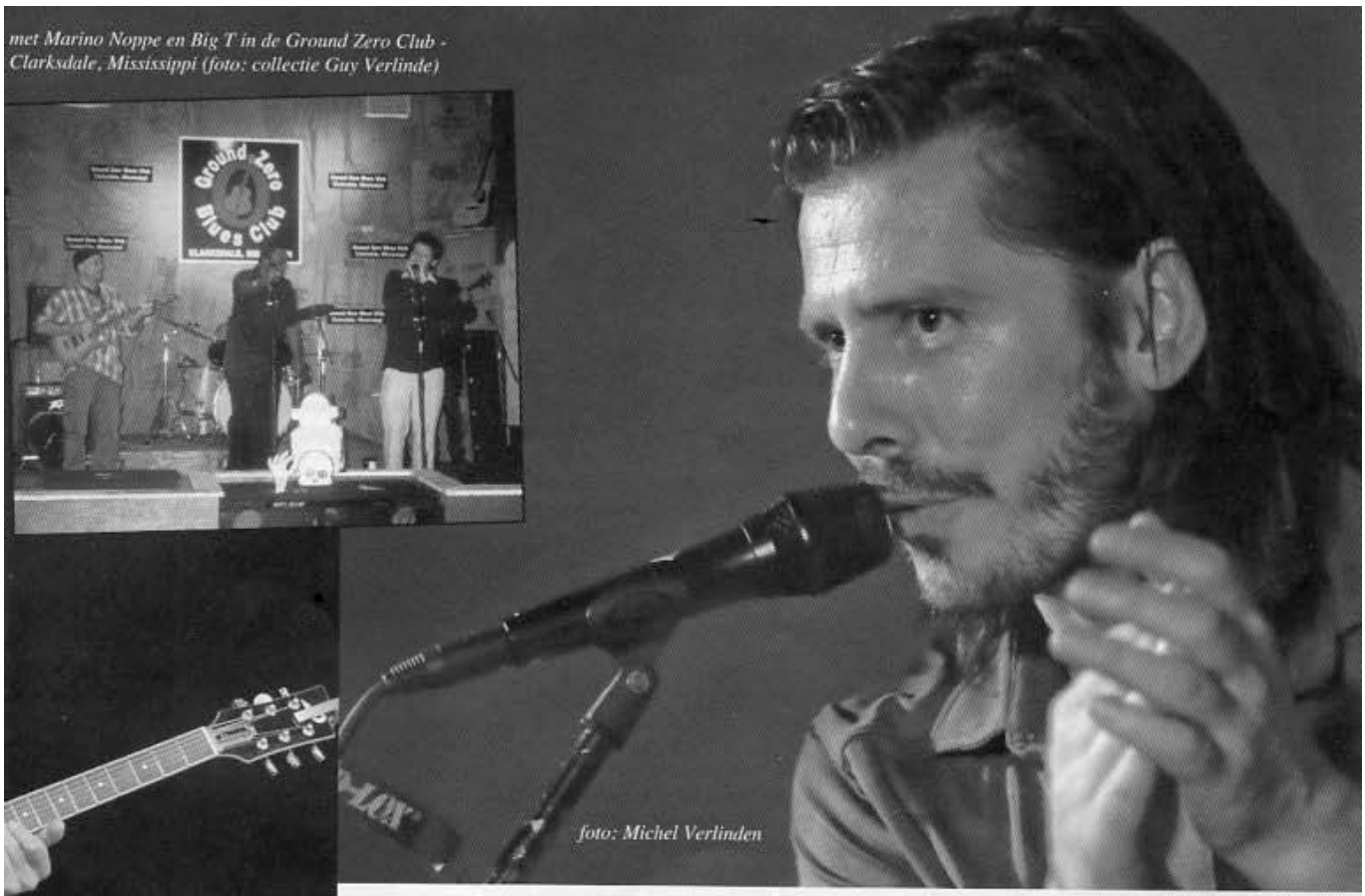

met Marino Noppe en Big T in de Ground Zero Club - Clarksdale, Mississippi (foto: collectie Guy Verlinde)

foto: Michel Verlinden

foto: Bert Lek

De microbe...

Ik hoor het Marino inderdaad nog altijd zeggen, en het moet ondertussen toch al meer dan tien jaar geleden zijn. Dat er vaak een jonge gast over de vloer kwam, die gewoonweg bezeten was van de blues. Ik moest maar eens komen kijken op de gratis Muzikale Dinsdagen in Ieper. 'Guytje', zoals Marino hem altijd noemde (in het West-Vlaams klinkt dit als 'Hietje'), zou komen meespelen op het openluchtpodium van 't Klein Stadhuis. En ja, dat 'manneke' moest nog wel veel leren, maar het was tenminste 'nen echten'. Het zat er al diep in verankerd...

Maar hoe leg je dat nu in godsnaam uit. Wanneer ben je in de blues een 'echte'? Wanneer is een bluesartiest uit België authentiek? We hebben er genoeg van het slag dat bompa's oud kostuum aantrekt, een zonnebril en een hoedje om het compleet te maken, drie noten Jimmy Reed na-aapt, een zogezegd eigen nummer begint met 'I woke up this morning' en zichzelf als bluesman pur sang probeert te slijten in de kantine van de plaatselijke voetbalploeg. Tot deze categorie behoort onze vriend zeer zeker niet. Een bepaalde zelfverzekerde attitude, een niet te definiëren blik in zijn ogen en de verbetenheid waarmee hij perfect getimede en goed uitgebalanceerde gitaargrepen demonstreerde, hebben me inderdaad altijd al het gevoel bezorgd dat 'Hietje' een echte is. Tijdens het laatste gulpje van de eerste fles Sidi Brahim gaat het over de manier waarop hij de blues ontdekte. Zijn roots en zijn persoonlijke beleving ervan. Guy vertelt:

"Ik denk dat het een microbe is. Misschien was ik wel liever een coole hiphopper geweest. Of een rocker. Maar ik weet niet... dat (en hij bedoelt de blues) zit er precies in. Ik luisterde altijd al naar oude muziek van bijvoorbeeld Bob Dylan en Neil Young. Alles begon in jeugdhuis Jonkhove in Aartrijke. Dat bestond 35 jaar en had een platencollectie van hier tot ginder. Ik had geen welbepaald uur om thuis te komen en zo ging dat. Alle verstokte jeugdhuisgangers en vrijgezellen die toch niet thuis moesten zijn, begonnen laat op de avond naar goede muziek te luisteren. Daar ontdekte ik Led Zeppelin en Rory Gallagher. Al de goeie stuff eigenlijk. Ik wou ook leren gitaarspelen, maar in Aartrijke was er niemand die gitaar speelde. Ik liep toen school in Brugge en raakte bevriend met een schoolgenoot bij wie ik elke vrijdagnamiddag muziek ging spelen. Zijn vader had ontzettend veel platen en cd's. En... dat bleek Nico A. Mertens van Parsifal te zijn. De cirkel wordt nu wel een beetje rond hé. Bij die mensen speelde er altijd blues en ik zei altijd 'man, ik vind dit goed'. Ik werd daar gewoon naartoe gezogen. Nico zag mijn fascinatie voor deze muziek, ik was toen zestien, en hij gaf me enkele compilaties op Blind Pig en Alligator mee. Hij wou die op maandag wel terug, want hij moest die nog verkopen. Wist ik toen veel dat die man een platenfirma had. Enfin, ik draaide die dingen 'zot', het hele weekend lang. Mijn ouders werden er

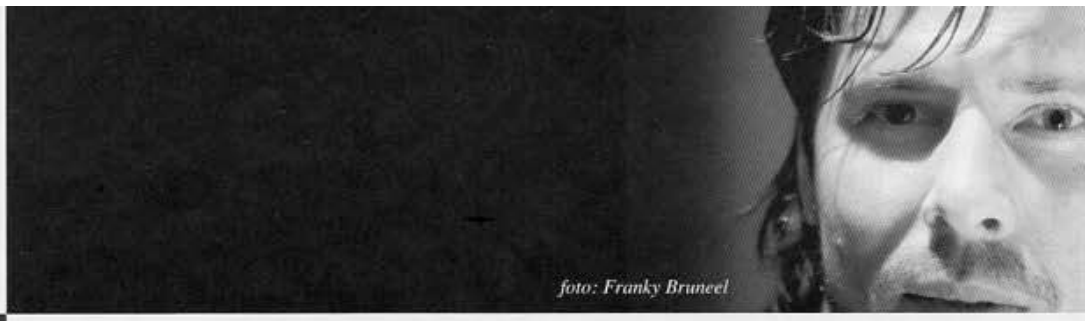

foto: Franky Bruneel

"Het Taoisme zegt dat je alles wat je doet tienvoudig terugkrijgt."

horendol van. Het werd een passie die me nooit meer heeft losgelaten. Wat later kwam er een soort bluesrevival. John Lee Hooker bracht begin jaren '90 'The Healer' uit en toen begon er in de blues wel wat te bewegen. Maar tegelijk kwam ook Gary Moore op de proppen. Dat was dan weer het nadeel van de zaak, maar het leerde me wel het kaf van het koren te scheiden."

Smokin' Chillums

"In die tijd was ik jobstudent bij Rock Torhout. Daar leerde ik Geert Vandromme uit Handzame kennen. Hij nam me mee naar het toenmalige Handzame Bluesfestival en... dat was toch wel een hele wereld die voor me open ging. Vanaf dat moment trok ik altijd met oudere vrienden naar bluesfestivals. En ik mocht bij Smokin' Chillums spelen, het bandje waarin Geert de eerste gitarist was. Zes jaar hebben we samen gespeeld. Het was voor iedereen het eerste bandje, we maakten alles voor de eerste keer mee en kwamen op een gegeven moment aan een soort hoogtepunt. Toch voor wat ons muzikale kunnen betrof. We hebben op mooie festivals gespeeld, we vertolkten covers op onze eigen manier en de mensen vonden onze benadering origineel. De waarheid was dat we die nummers gewoon niet konden naspelen en we dus maar van een nood een deugd maakten. We speelden een potpourri van verschillende bluesstijlen maar dat was het moment waarop ik meer en meer met Marino in contact kwam en kennismaakte met de pure Chicagoblues. Wanneer je dan een Otis Rush hoort, een Albert Collins en een Albert King, dan weet je het wel. Smokin' Chillums is dan in vrede en vriendschap uit elkaar gegaan.

Groeipijnen

Na Smokin' Chillums heeft Guy een tijdlang samen met zijn mentor Marino Noppe de band Mo' Rice gehad. Voor Marino was dit een randproject naast Maxwell Street, voor Guy de uitgelezen kans om met muzikanten van een behoorlijk hoger niveau samen te werken en te evolueren naar wie en wat hij nu is: een doorgewinterde 'band leader' die genoeg spreekwoordelijke klappen van de zweep heeft gekregen om te weten hoe hij een band draaiende moet houden én een publiek moet blijven entertainen. Ook als het even niet verloopt zoals gepland en wanneer je door organisatorische omstandigheden gedwongen wordt om twee groepsleden te laten gaan, ook al zit het muzikaal wél snor...

Guy verhuist 'Still Not Ready For Eddie' van Eddie Taylor van de kast naar de platendraaier en doet zijn verhaal: *"Eventjes heb ik voor het voortbestaan van Lightnin' Guy & The Mighty Gators gevreesd. In volle besef dat de band liep als een sneltrein, was ik bang om vervangers te moeten inschakelen die maar half zo goed waren en dus weer in een amateurbandje terecht te komen. Maar dat is gelukkig niet gebeurd. In Oostenrijk heb ik zonder repetitie opgetreden met een plaatselijke bassist en gitarist en het zat er 'kloef op'. In de band speelt Dominiek Buyse nu bas en Willy Devleeschouwer is de vaste gitarist. Als Willy bezet is, dan doet Bill Roseman (Meford Slim) mee. Als Dominiek niet vrij is, speel ik met Carlo Van Belleghem en als Thierry Stievenart, de drummer, verhinderd is, valt Marcus Weymaere in. Dit zijn stuk voor stuk gereputeerde muzikanten en ze zijn altijd tevreden wanneer we samen een*

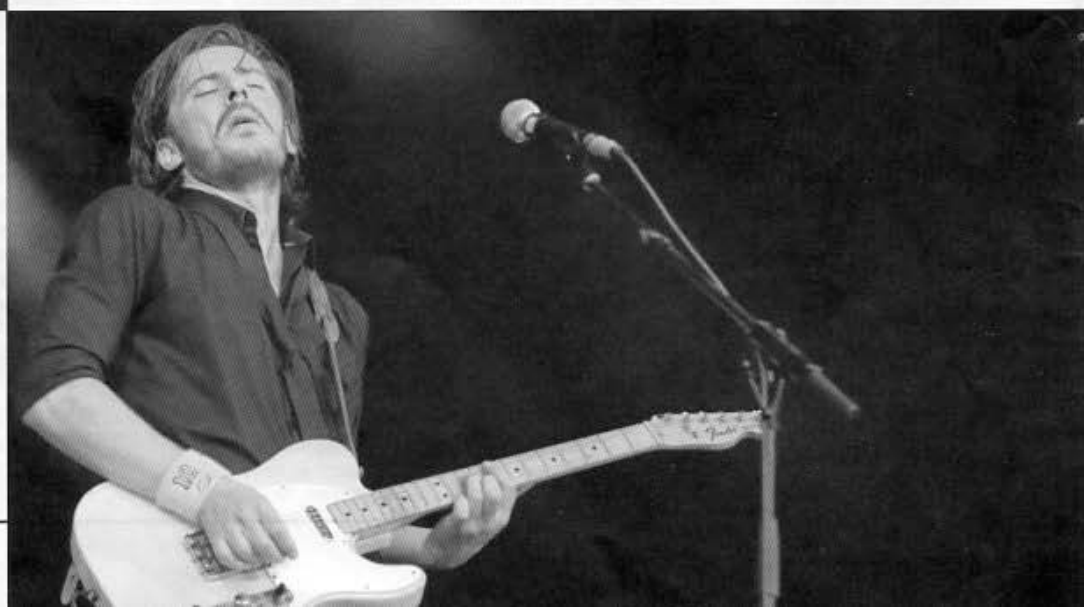

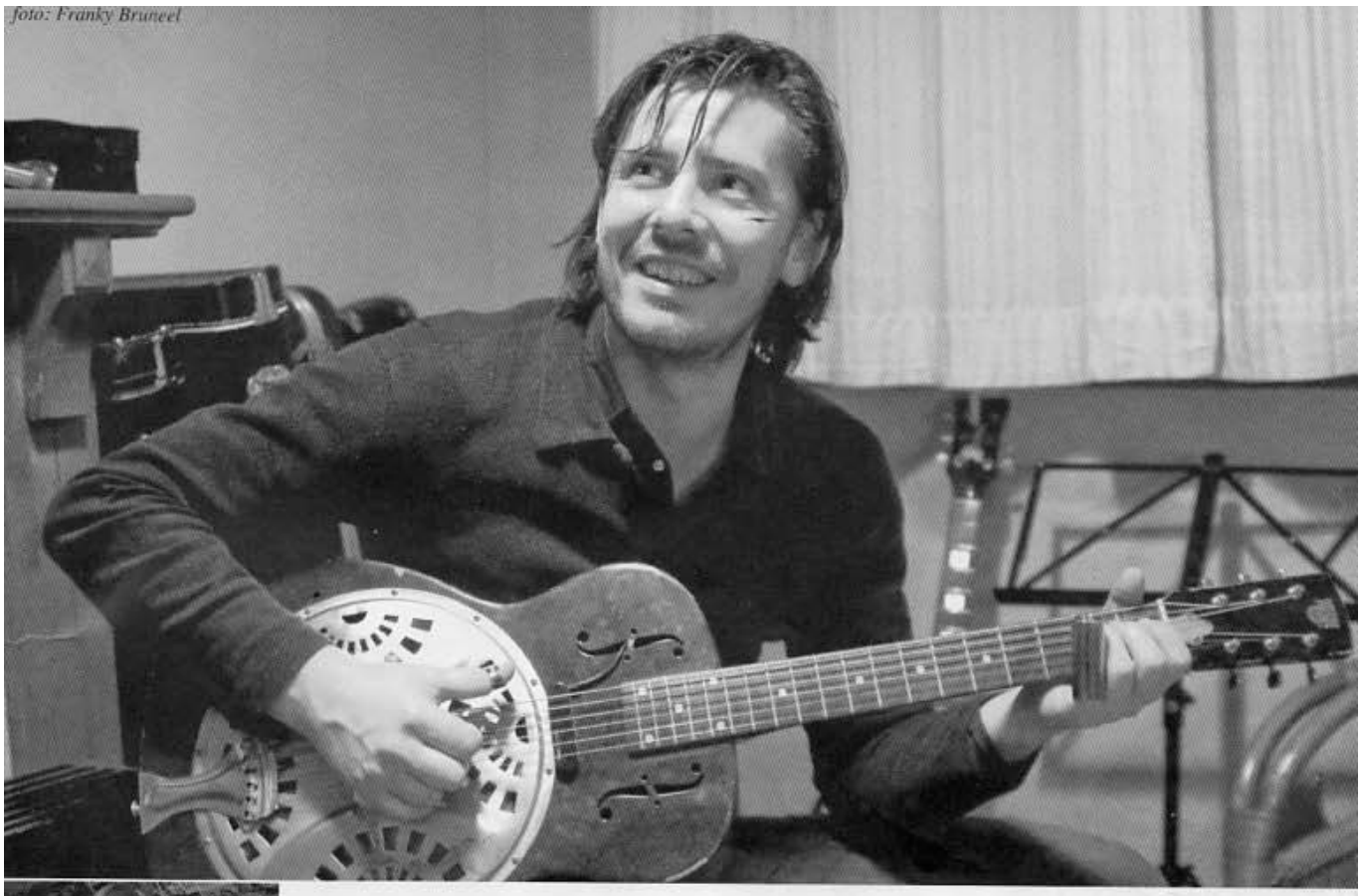

foto: Franky Bruneel

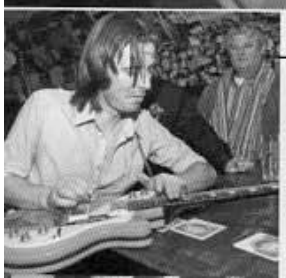

foto: Bert Lek

foto: collectie Guy Verlinde

met Derek Trucks in Peer (foto: collectie Guy Verlinde)

optreden geven. Let wel, de vaste bezetting is met Thierry, Dominiek en Willy. Maar als je zoveel optredens hebt, kan het al eens voorvallen dat iemand niet vrij is. En weet je wat ik zo machtig vind? Vroeger keek ik op naar Maxwell Street. Marino en Willy waren de perfecte 'match'. En nu sta ik hier zelf met Willy te spelen. Dan denk ik bij mezelf 'godverdomme, als zo iemand met je wil spelen en vooral met je wil blijven spelen, dan doe je het nog lang zo slecht niet'…

Het moet echt zijn…

Ondertussen ontkurkt Guy een tweede Sidi Brahim. Hij vraagt niet meer of ik er nog wat van lust, hij schenkt gewoon in. Het is evident dat ik niet onbeleefd wil zijn, dus sla ik nog een Sidi zeker niet af. Wel realiseer ik me dat ik straks nog scherpe foto's moet nemen, wat best wel een plezante klus zou blijken. De combinatie van een rode muur en rood licht zijn doorgaans de ergste nachtmerrie voor een fotograaf en hier was het niet anders. Maar Guy werkte zich uit de naad en stond er zelf van versteld toen bleek dat de lampen uit het plafond in de traphal perfect pasten in een ouderwets 'lampadaireke' dat we net buiten beeld maar toch op een onveilige afstand van zijn hoofd plaatsten. Maar goed, ik loop hier op de zaken vooruit, want het interview was nog niet afgelopen. We raakten zelfs op het punt dat de meer filosofisch getinte vragen boven kwamen. Over wat Guy de mensen met zijn muziek wil meegeven. En over hoe hij zijn muziek en 'echte bluesmensen' zou definiëren. Nog maar eens blijkt dat Guy perfect weet waar hij mee bezig is…

"Slidegitaar en harmonica zijn de belangrijkste ingrediënten in mijn muziek en voor velen is die combinatie al iets aparts. Muzikaal maak ik een trip van Chicago naar New Orleans en terug. Ik hou enorm van die oude Muddy Waters-platen op Chess, maar ben net zo goed gefascineerd door bijvoorbeeld een John Mooney, een Anders Osborne of een Sonny Landreth die wel bij de roots blijven, maar er toch een heel bijzondere 'approach' aan geven. Daarbij probeer ik live een gezond evenwicht te vinden tussen het creëren van ambiance en het meegeven van een boodschap. 'Energie' is het sleutelwoord. Mensen komen me achteraf vaak zeggen hoeveel energie er van onze band is uitgegaan. In een wereld van plastiek, vluchtigheid en virtualiteit, willen mensen échte muziek horen. Ik heb mijn cd niet voor niets 'Live From The Heart' genoemd. Hey! Dit ben ik. Dit is wat ik doe en ik hoop alleen maar dat jullie het lusten. Begrijp je? Ik ben er honderd procent van overtuigd dat wie naar een optreden van Lightnin' Guy & The Mighty Gators komt kijken, een band ziet die zich volledig geeft. Zowel muzikaal als naar het publiek toe. Dat was zo in Peer, maar dat was net zo goed zo toen we onlangs voor 18 mensen hebben opgetreden in The Borderline. We hebben toen een akoestisch gedeelte ingelast, waarbij we ons temidden het publiek hebben gezet. Ik vind dat we het recht hebben om de mensen die naar ons komen kijken

Guy tijdens zijn eerste optreden met Smokin' Chillums op Meeuwerock in Handzame (foto: collectie Guy Verlinde)

"Op mijn zestiende werd ik gewoon naar de blues toe gezogen. Die passie heeft mij nooit meer losgelaten."

BRBF, Peer (foto: collectie Guy Verlinde)

foto: Franky Bruneel

een leuke avond te bezorgen. Je mag nooit zeggen dat 'het publiek niet mee wou'. Je moet je als artiest kunnen aanpassen aan het publiek van dat moment. Als je als band geen rekening wil of kunt houden met een publiek, dan kun je inderdaad maar beter in je repetitiehok blijven spelen."

"Authenticiteit in de blues betekent voor mij dat je erin slaagt om datgene wat er op dat moment in je omgaat, wat je op dat moment raakt, op een zo direct en zo simpel mogelijke manier op je publiek over te brengen. Zowel met woorden als met noten. Ik ben ervan overtuigd dat een echte bluesartiest ook niet-bluesliefhebbers kan raken. Als een goede band bijvoorbeeld een shuffle speelt, perfect wetend waar alles vandaan komt, dan zal ook de niet-bluesliefhebber dit aanvoelen. De blues is immers een universele taal. Kijk, er zijn ook al mensen geweest die het niet goed met me voor hadden. Maar in plaats van me kapot te krijgen, hebben ze me al verschillende nieuwe nummers opgeleverd. Zo zing ik nu 'You can knock me down, try to push me to the floor. But at the end, when I get up, me and my blues will get stronger than before'. Eigenlijk ben ik die mensen dus ontzettend dankbaar voor de manier waarop ze hun angst op mij hebben geprojecteerd. Het Taoisme zegt dat je alles wat je doet tienvoudig terugkrijgt. Dingen hebben tijd nodig, maar aan het einde komt alles samen. Muziek is een exponent van je innerlijk voelen en zijn en je hoeft het niet altijd complex te willen vertolken…"

Een dulle plaat…

De wijsheid geraakt gelukkig net niet in de kan. Om vijf voor twaalf beginnen we de fotoshoot. Ondertussen vertelt Guy dat hij zich nu voltijds aan zijn muziek wijdt en dat Parsifal gaat investeren in een tweede cd. *"Dat moet een dulle plaat worden"*, zegt hij enthousiast. *"Een mens kweekt mettertijd maturiteit aan en ik voel me klaar om meer eigen nummers te brengen. Het is de bedoeling om de nieuwe*

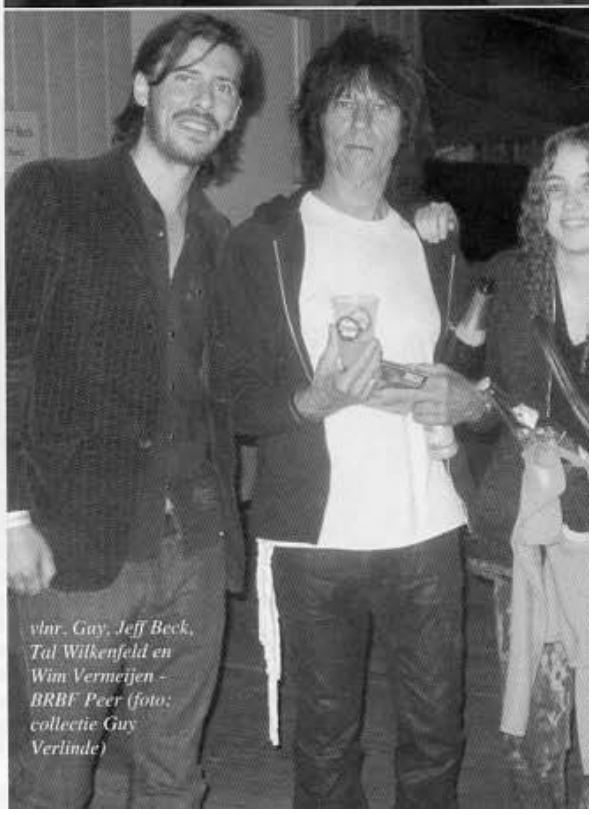

vlnr. Guy, Jeff Beck, Tal Wilkenfeld en Wim Vermeijen - BRBF Peer (foto: collectie Guy Verlinde)

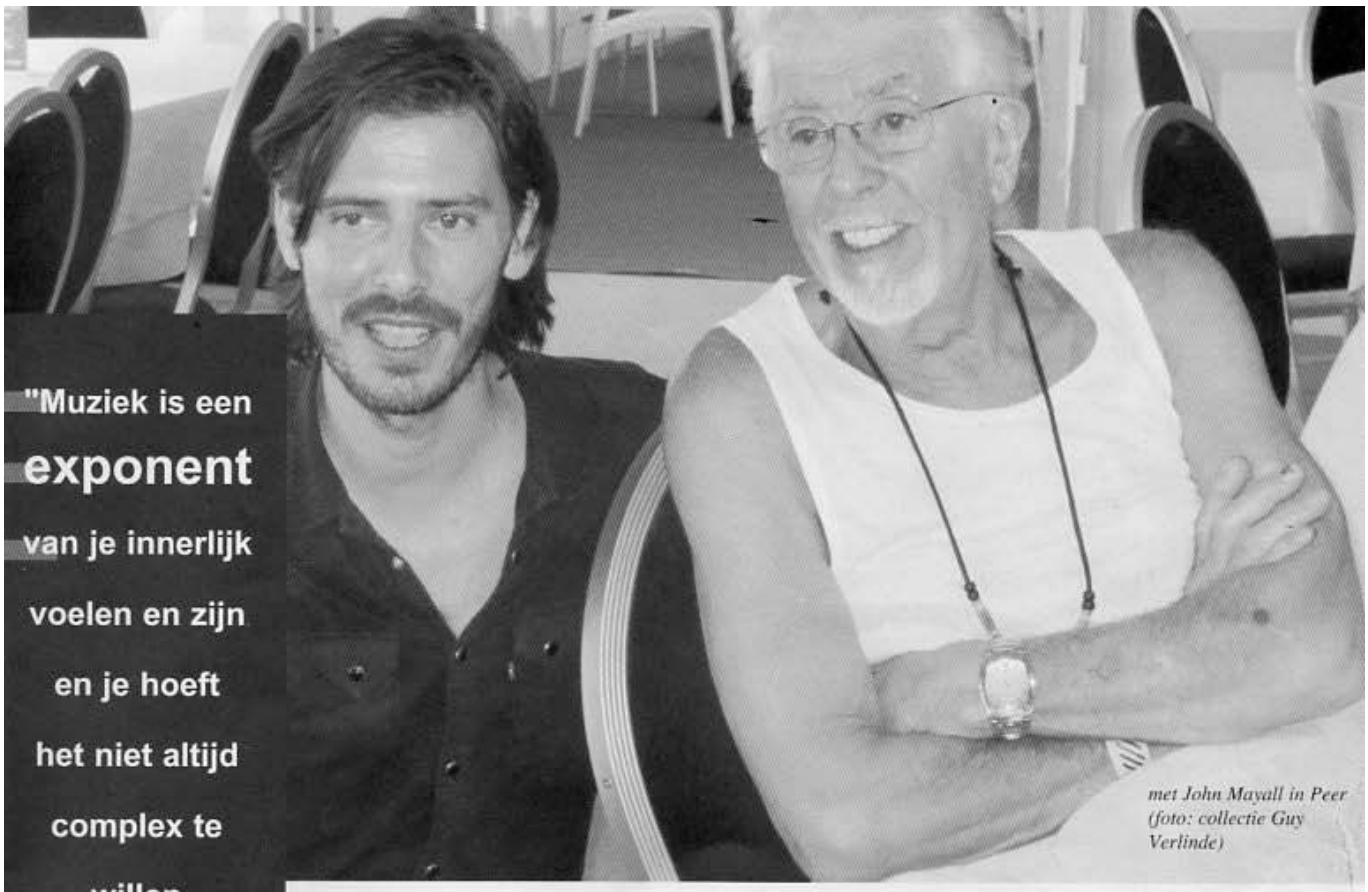

met John Mayall in Peer (foto: collectie Guy Verlinde)

"Muziek is een exponent van je innerlijk voelen en zijn en je hoeft het niet altijd complex te willen vertolken..."

cd in het najaar op te nemen met de vaste band en in functie van bepaalde nummers die band aan te vullen met blazers, een Hammond en percussie. Het album zou er begin volgend jaar moeten zijn. Op tijd dus om als visitekaartje voor de voorjaars- en zomerfestivals van 2011 te kunnen dienen. Daarnaast blijven we werken aan het niveau van de band. Een constant streven naar professionalisme is absoluut aan de orde. We ambiëren optredens in het buitenland, want in Vlaanderen ben je - als je aan ons tempo optreedt - behoorlijk snel rond. Daarom maken we nu publiciteit in Wallonië, Nederland, Duitsland en het noorden van Frankrijk. Het is mijn droom om in het bluescircuit te blijven meedraaien en te worden gerespecteerd. Een ster moet ik niet worden. Aan respect heb ik al genoeg. Natuurlijk zou ik graag op Radio 1 worden gedraaid, maar dat vind ik eerlijk gezegd belangrijker voor Nico A. Mertens die zijn centen in onze cd stopt. We moeten gewoon blijven streven naar een langdurige, bestendige situatie. Ik heb geleerd dat wanneer je tijdens een optreden je best doet, je daar nieuwe optredens uit kunt krijgen. Als ik kijk, wat ik nu al aan optredens op mijn agenda heb staan, dan spring ik een gat in de lucht. Dit ga ik niet 'verkloten' met allerlei domme dingen. Ik blijf voor de volle honderd procent gefocust op mijn muziek!"

vlnr. Louisiana Red, Byther Smith en Guy (foto: collectie Guy Verlinde)

- *Info & boekingen Lightnin' Guy & The Mighty Gators: zie www.lightninguy.com*
- *De cd 'Live From The Heart' is verkrijgbaar via Parsifal (www.parsifal.be), of via het internet op i-tunes, www.cdbaby.com en www.amazon.com. Lightnin' Guy schenkt twee exemplaren van de cd weg. De eerste twee lezers die hun adresgegevens mailen naar backtotheroots.franky@scarlet.be krijgen een gesigneerd exemplaar toegestuurd.*
- *Voor een overzicht van optredens verwijzen we u naar onze concertkalender.*